

ни сичката стая. Трѣба да ви кажа още и това, че озонътъ има особена меризма, която са отличава отъ фосфорната; освѣнъ това, той има твърде чудни свойства, които нѣма ни кислородътъ, ни фосфорътъ. Озонътъ разрушава химическите сѣдинения и въ сѣстояние е да измѣнява и да унищожава боите. Много цвѣтни пѣща губатъ своята боя, ако само ние ги спустиме въ онова стѣкленце, въ което са намира озонъ. Това особено свойство на озонътъ е дало на учените възможность да откриватъ и най-малкото негово присѣствие въ воздухътъ. Това става така. Въ природата са намира особено вѣщество, което са нарича *йодисти кали*, защото това вѣщество е сѣставено отъ просто тѣло *йодъ* (iodes) и отъ особенни металъ *кали* (calium, potassium). Това вѣщество прилича на соль. Йодътъ има такова замѣчателно свойство, щото и най-малката негова частица е въ сѣстояние да вапца пробѣлата (скробяла, нишице, amidon; хим. $C^{12} H^{10} O^{10}$) и да ѝ даде свѣтлосинъ цвѣтъ. Ако намажеме една хартийка съ йодисти кали, то хартийката си остава бѣла, защото кали свѣзва съ себѣ си йодътъ и не позволява му да дѣйствува на пробѣлата. Но ако ние занесемъ тая хартийка на такова едно мѣсто, дѣто има озонъ, то произхожда сѣвсѣмъ друго. Озонътъ са сѣдинява съ кали и изгонва йодътъ; а йодътъ, щомъ остане самъ, изведнашъ захваща да дѣйствува на пробѣлата, и хартийката посинява. И така, това е най-вѣрното срдство, за да откриемъ намира ли са въ воздухътъ озонъ или не. Трѣба да ви забѣлѣжа и това, че хартийката приемава синъ цвѣтъ и тогава, когато въ воздухътъ има твърде малко озонъ; а ако е така,